BALAURUL CEL CU ȘAPTE CAPETE

A fost odată ca niciodată etc.

A fost odată într-o țară un balaur mare, nevoie de cap. El avea șapte capete, trăia într-o groapă, și se hrănea numai cu oameni. Când ieșea el la mâncare, toată lumea fugea, se închidea în case și sta ascunsă până ce-și potolea foamea cu vreun drumeț pe care îl trăgea ața la moarte. Toți oamenii locului se tânguiau de răutatea și de frica balaurului. Rugăciuni și câte în lună și în soare se făcuseră, ca să scape Dumnezeu pe biata omenire de acest nesățios balaur, dară în deșert.

Fel de fel de fermecători fuseră aduși, însă rămaseră rușinați cu vrajele lor cu tot.

În cele din urmă, dacă văzu împăratul că toate sunt în deșert, hotărî ca să dea pe fiica lui de soție și jumătate împărăția sa acelui voinic, care va scăpa țara de această urgie, și dete în știre la toată lumea hotărârea sa.

Iară după ce se duse vestea în țară, mai mulți voinici se vorbiră să meargă împreună la pândă și să mântuiască țara de un așa balaur înfricoșat. Ei se înțeleseră între dânșii ca să facă un foc la marginea cetății, care era mai apropiată de locul unde trăia balaurul, și în care cetate era și scaunul împărăției, și acolo să stea să privegheze pe rând câte unul, unul, pe când ceilalți să se odihnească; și, ca nu care cumva cela care ar fi de pândă să doarmă și să vie balaurul să-i mănânce d-a gata, făcură legătură ca cela care va lăsa să se stingă focul să fie omorât, drept pedeapsă dacă va dormi când ar trebui să fie deștept.

Cu acești voinici se întovărăși și un om verde, pui de român, știi colea, care auzise de făgăduința împăratului și venise să-și încerce și el norocul.

Porniră, deci, cu toții, își aleseră un loc aproape de groapă și se puseră la pândă.

Pândiră o zi, pândiră două, pândiră mai multe zile, și nu se întâmplă nimic. Iară când fu într-una din zile, cam după asfințitul soarelui, pe când era de rând viteazul nostru să

pândească, ieși balaurul din groapă și se îndreptă către voinicii care dormeau pe lângă foc.

Viteazului care priveghea, i se făcuse inima cât un purice, dară, îmbărbătându-se, se repezi, și unde se aruncă, măre, asupra balaurului cu sabia goală în mână, și se luptă cu dânsul, până îi veni bine, și hârșt! îi tăie un cap, hârșt! și-i mai tăie unul, și așa câte unul, câte unul, până îi tăie șase capete.

Balaurul se zvârcolea de durere și plesnea din coadă, de te luau fiori de spaimă, viteazul nostru însă se lupta de moarte și obosise, iară tovarășii săi dormeau duși.

Dacă văzu el că tovarășii săi nu se deșteaptă, își puse toate puterile, se mai aruncă o dată asupra grozavului balaur și-i tăie și capul ce-i mai rămăsese. Atunci un sânge negru lăsă din ea, fiară spurcată, și curse, și curse, până ce stinse și foc și tot.

Acum ce să facă viteazul nostru, ca să nu găsească focul stins, când s-or deștepta tovarășii lui, căci legătura le era ca să omoare pe acela care va lăsa să se stingă focul. S-apucă mai întâi și scoase limbile din capetele balaurului, le băgă în sân și iute, cum putu, se sui într-un copaci înalt, și se uită în toate părțile, ca de va vedea undeva vro zare de lumină, să se ducă și să ceară nițel foc, ca să aţâțe și el pe al lor ce se stinsese.

Cătă într-o parte și într-alta și nu văzu nicăiri lumină. Se mai uită o dată cu mare băgare de seamă și zări într-o depărtare nespusă o schinteie ce abia licărea. Atunci se dete jos și o porni într-acolo.

Se duse, se duse, până ce dete de o pădure, în care întâlni pe Murgilă, și pe care îl opri în loc, ca să mai întârzie noaptea. Merse după aceea mai departe și dete peste Miazănoapte, și trebui să o lege și pe dânsa ca să nu dea peste Murgilă. Ce să facă, cum să dreagă ca să izbutească? O rugă să-i ajute a lua un copac în spinare, care zicea el, îl tăiase de la rădăcină; o învăță el să se puie cu spatele să împingă, pe când el tot cu spatele la copac de

cealaltă parte va trage cu mâinile, ca să-i pice în spinare și să-l ia să se ducă la treaba lui.

Miazănoapte, de milă și de rugăciunea ce-i făcu, se puse cu spatele la copacul care i-l arătă viteazul și, pe când împingea, el o legă de copac cobză, și porni înainte, că n-avea vreme de pierdut.

Nu făcu multă cale și întâlni pe Zorilă, dară lui Zorilă nu prea îi da meșii a sta mult de vorbă, căci, zicea el, se duce după Miazănoapte, pe care o luase în goană. Făcu ce făcu și-l puse și pe dânsul la bună rânduială, ca și pe ceilalți doi, dar cu mai mare bătaie de cap. Apoi plecă înainte și se duse până ce ajunse la o peșteră mare, în care zărise focul.

Aici dete peste alte nevoi. În peșteră acolo trăiau niște oameni uriași care aveau numai câte un ochi în frunte. Ceru foc de la dânșii, dar ei, în loc de foc, puseră mâna pe dânsul și-l legară. După aceea așezară și un cazan pe foc cu apă și se găteau să-l fiarbă, ca să-l mănânce.

Dară tocmai când era să-l arunce în căldare, un zgomot se auzi nu departe de peștera aceea; toți ieșiră, și lăsară pe un bătrân de ai lor ca să facă astă treabă.

Cum se văzu viteazul nostru singur numai cu unchiașul, îi puse gând rău. Unchiașul îl dezlegă ca să-l bage în cazan, dară voinicul îndată puse mâna pe un tăciune și-l azvârli drept în ochiul bătrânului, îl orbi, și apoi, fără să-i dea răgaz a zice nici cârc! îi puse o piedică și-i făcu vânt în cazan.

Luă focul după care venise, o apucă la sănătoasa, și scăpă cu față curată.

Ajungând la Zorilă, îi dete drumul. După aceea o tuli la fugă și fugi până ce ajunse la Miazănoapte, o dezlegă și pe dânsa, și apoi se duse și la Murgilă pe care îl trimise să-și vază de treabă.

Când ajunse la tovarășii săi, ei tot mai dormeau. Nu începuse, vezi, încă a se arăta albul zilei, atât de lungă fu noaptea, fiindcă voinicul îi oprise cursul, și așa avu timp destul să colinde după focul care îi trebuia.

N-apucă să aţâţe focul bine şi tovarăşii săi, deşteptându-se, ziseră:

— Dară lungă noapte fu asta, măi vere.

— Lungă da, vericule, răspunse viteazul.

Şi se umfla din foale ca să aprinză focul.

Ei se sculară, apoi începură a se-ntinde şi a căsca, dară se cutremurară când văzură namila de lighioană lângă dânşii şi un lac de sânge cât pe colo. Zgâiră ochii şi cu mare mirare băgară de seamă că capetele balaurului lipseau, iară viteazul nu le spuse nimic din cele ce păţise, de teamă să nu intre ură între dânşii, şi se întoarseră cu toţii în oraş.

Când ajunseră în cetate, toată lumea se veselea cu mic, cu mare de uciderea balaurului, de laudă sfântului că trecuse noaptea aia lungă, mai ajunseră o dată iară la ziuă şi ridica până în naltul cerului pe mântuitorul lor.

Viteazul nostru, care văzuse şi el lipsa capetelor, nu se frământa deloc cu firea, fiindcă se ştia curat la inimă, şi porni către curtea împărătească, ca să vază ce s-o alege cu capetele fără limbi, căci el înţelesese că aici trebuie să se joace vreo drăcie.

Pasămite, bucătarul împăratului, un ţigan negru şi buzat, se dusese d-a minune să vază ce mai ala, bala, pe la flăcăii ce stau la pândă. Şi dacă dete peste dânşii dormind şi peste dihania spurcată fără răsuflare, el se aruncă cu satârul de la bucătărie şi-i tăie capetele. Apoi merse la împăratul cu capetele şi i le arătă, fălindu-se că el a făcut izbânda.

Iară împăratul dacă văzu că se înfăţişează bucătarul curţii cu izbândă, făcu o masă mare, ca să-l logodească cu fie-sa, şi pusese în gând să facă o nuntă, unde să cheme pe toţi împăraţii.

Ţiganul arăta la toată lumea hainele sale pe care le umpluse de sânge, ca să fie crezut.

Când ajunse viteazul nostru la palat, împăratul cu voie bună ședea la masă, iară cioropina sta în capul mesei pe șapte perne.

Cum ajunse la împărat, îi zise voinicul:

— Preaînălțate împărate, am auzit că oarecine s-ar fi lăudat către măria ta că el ar fi ucis pe balaur. Nu e adevărat, măria ta, eu sunt care l-am omorât.

— Minți, mojicule, strigă țiganul îngâmfat, și poruncea slujitorilor să-l dea afară.

Împăratul, care nu prea credea să fie făcut țiganul astă voinicie, zise:

— Cu ce poți dovedi zisele tale, voinicule?

— Zisele mele, răspunse viteazul, se pot dovedi prea bine, porunciți numai ca mai întâi să se caute dacă capetele balaurului, care stau colea la iveală, au și limbile lor.

— Să caute, să caute, zise bahnița.

El însă o cam băgase pe mânică, dară se prefăcea că nu-i pasă.

Atunci căutară și la nici unul din capete nu găsiră limbă, iară mesenii înmărmuriră, căci nu știau ce va să zică asta.

Țiganul, care o sfeclise detot, și care se căia de ce n-a căutat capetele în gură, mai nainte de a le aduce la împăratul, strigă:

— Dați-l afară că e un smintit și nu știe ce vorbește.

Împăratul însă zise:

— Tu, voinicule, va să zică ne dai să înțelegem că acela a omorât pe balaur care va arăta limbile.

— Fugi d-acolo, împărate, zise țiganul care tremura ca varga și se-ngălbenise ca ceara, nu vezi că calicul ăsta este un deșucheat, care a venit aici să ne amăgească?

— Cine amăgește, răspunse voinicul liniștit, să-și ia pedeapsa.

El începu apoi a scoate limbile din sân și a le arăta la toată adunarea, și de câte ori arăta o limbă de atâtea ori cădea și câte o pernă de sub țigan, până ce, în cele din

urmă, căzu și el de pe scaun, atât de tare se speriase dihania.

După aceea voinicul nostru spuse toate câte a pățit, și cum a făcut de a ținut noaptea atât de mult timp.

Nu-i trebui împăratului să se gândească mult și să vază că voinicul care vorbea avea dreptate, și cum era de supărat pe țigan, pentru mișelia și minciuna lui cea nerușinată, porunci și numaidecât se aduse doi cai neînvățați și doi saci de nuci; legă pe țigan de cozile cailor și sacii de nuci și le dete drumul.

Ei o luară la fugă prin smârcuri, și unde cădea nuca, cădea și bucățica, până ce s-a prăpădit și țigan și tot.

În urmă pregătindu-se lucrurile, după câteva zile făcu nuntă mare, și luă românașul nostru pe fata împăratului de soție, și ținu veselie mare și nepomenită mai multe săptămâni, puindu-l și în scaunul împărăției, iară fata lăcrămă și mulțumi lui Dumnezeu că a scăpat-o de sluțenia pământului, de harapina spurcată.

Eram și eu p-acolo și dedeam ajutor la nuntă, unde căram apă cu ciurul, iară la sfârșitul nunții aduseră un coș de prune uscate să arunce în ale guri căscate.

Încălecai p-o șa etc.

P. Ispirescu,
Legende sau basmele românilor, adunate din gura poporului,
București, 1882